

XXXXIII.

Betræknng

over

Forflag til Lov om Lønninger ved Postvæsenet.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 12te April 1881.)

Efterat Udvalget den 12te Marts havde modtaget til videre Behandling Forflag til Lov om Lønninger ved Postvæsenet, tilfillede Regjeringen det den 4de April nedensaaende Vædringsforflag, med Anmodning at være uleiligt med at stille det.

Udvalgets Flertal (Dresing, Fallesen, Jacobsen, Suel, Drenbøll, Raben og Usjing) tiltræder Forflaget, som gaar ud paa at gjengive Loven det Indhold, den havde, da den i Novbr. f. A. anden Gang forelagdes i Folkethinget.

Som det vil ses, er den Lønningsforbring, der tilfigtes, særdeles tarvelig, især henjet til den betydelige Udvikling, Postvæsenet har faaet i det sidste Aaar. Af de fylbige Dplysninger, der ledsagede Regjeringens Forflag, viser det sig, at Expeditionernes Antal samlet er forøget med 150 pSt., et Tal, der er talende nok og bliver det end mere, naar det erindres, hvilket betydeligt Arbejde alle Postkontorer have faaet ved den enorme Udvikling, der i det nævnte Tidrum er givet Landpostvæsenet, som paa Finansloven for 1880 var budgetteret til et Beløb af 588,370 Kr., medens det i 1869—70 kun androg 60,464 Kr. Det er her ikke Stedet at udtale sig om Landpostvæsenet, men man skal dog ikke i denne Forbindelse undlade at gjøre opmærksom paa, at medens Regjeringsforflaget kun vil forøge Postvæsenets Budget med 144,473 Kr. (hvoraf ca. 9,000 Kr. spares ved Kontorholdet), altsaa en Forøgelse af Udgifterne med ca. 30 pSt., har

man ikke taget i Betæknng at forøge Udgifterne til Landpostvæsenet med det 9-dobbelte Beløb af den tidligere Udgift, et Vidnesbyrd om, hvilken Betydning man er enig om at tillægge Institutionen.

Der er imidlertid foruden Arbejdets stærke Liltagen tillige et stadig voksende Ansvar for Postembedsmændene, idet Forsænkelse af Værdigjenstande tiltager omtrent i samme Forhold som alt Andet, hvilket medfører, at man i endnu høiere Grad maatte ønske at se særdeles dygtige og paalidelige Folk søge Ansættelse i denne Stat, og Udvalgets Flertal, der finder det klart, at, skal man kunne gjøre Regning paa at vinde den fornøene Dygtighed, maa der ydes tilsvarende Lønninger, mener derfor, at mange Embeder burde have været endnu høiere Lønnede end foreslaaet, navnlig de øverste mere kontrollerende Embeder, saaledes at en særlig dygtig Mand ogsaa paa dette Omraade kunde gjøre sig Haab om en bedre Eksistens end den, hvortil Statens Embedsmænd nu maa se hen. Gagerne ere nemlig ikke høiere, end at en Familie-fader efter en anstrengende, ansvarsfuld Livsgjæring — der i de yngre Aar ofte ikke engang har været tilstrækkelig lønnet, til at han kunde give sine Børn en fylbige Opdragelse, — sjældent kan have det Mindste tilovers, efterat de til et tarveligt Liv nødvendige Udgifter ere dækkede. Det er i de sidste Aar saa ofte gjentaget, at Embedsgagerne trænge til Forhøielse, efterat Pengene ere sunkne saa betydelig i Værdi og Samfundets Fordringer til Livet samtids ere stegne, at man